

og Klassekamp aldrig nogen Sinde kan adskilles, i alt Fald ikke, saa længe man opretholder et klassedelt Samfund —, maa det uægtelig forbyrse, at man giver sig selv en saadan Blottelse, som det er, naar man kræver Arbejdernes Lønninger nedsat og 8 Timers Arbejdsdagen afskaffet. Maa jeg vise, hvori Blottelsen bestaar. Venstre og det konservative Folkepartis Hovedkrav før og under de Valg, som har fundet Sted, var: Plads, Frihed for det frie Initiativ. Der skulde være de frie Kræfters Spil, man vilde ikke taale nogen Indskrænkning og for enhver Pris ikke være med til disse Prisreguleringer, som den foregaaende Regering havde foretaget. Nu kunde disse Partier ikke et eneste Øjeblik være i Tvivl om, at de forskellige næringsdrivende havde tjent store Summer under Krigen, det var ikke dem, det var gaaet ud over, og man kunde heller ikke i mindste Maade være i Tvivl om, at i samme Øjeblik som de prisregulerende Foranstaltninger ophævedes, vilde de tjene endnu mere. Desuagtet opstillede man som et Hovedkrav: fri Bane, de frie Kræfters Spil, for at de, som havde tjent de store Summer under Krigen, kunde sættes i Stand til at tjene endnu mere. Der talte man ikke om de høje Lønninger og den store Skade, som disse er for Samfundet. De to Partiers Stilling overfor disse høje Lønninger, som jeg her har omtalt, var den, at de vedkommende skulde have endnu mere, uagtet der ikke hos dem var nogen økonomisk Trang til at faa mere. Men neppe naaede Arbejderne en Løn, der dækkede Dyrtiden og hævede deres Levelfod til en normal Højde — en Forøgelse, som for øvrigt forlængst er slugt gennem yderligere Vareprisstigninger —, før man fra det konservative Folkeparti og Venstres Side krævede Nedsættelse af Lønningerne. Man har ved denne Holdning op ad til og ned ad til tydeligt vist sin Ensidighed i Forholdet til Arbejderklassen, man har paa tydelig Maade taget sit Klassestandpunkt, man har endnu en Gang illustreret Rigtigheden af den Paastand, at Politik er Klassekamp. Man har bedømt Arbejderklassens Stilling ganske ensidigt. Ogsaa op ad til har Bedømmelsen været ensidig. Hvor ofte hørte man ikke, naar der var Tale om de store Indtægter under Krigen, en Udtalelse som denne: Det er dog godt, der er Mennesker her i Danmark, som kan tjene Penge. Saaledes saa man paa de store Indtægter. Men overfor Arbejderklassen har man taget en ganske anden Stilling. Det ser ud til, at man fra

disse Sider sammen med Arbejdsgiverforeningen forbereder sig paa den sociale Storkamp, det er, ligesom der er Stormvarsel. Arbejdsgiverforeningen har givet Parolen, og det synes, som om denne Parole har virket selv ind i disse høje Sale. Naar man har bemærket de mange, ret ondsindede og perfide Historier, som Venstres og det konservative Folkepartis Presse opvarter med lige fra dobbeltskudt Koppus og ned til kompres Petit, alle disse Historier, som kun har eet Maal — man kan i hvert Fald ikke se noget andet Maal — at lægge Arbejderklassen for Had, saa forstaar man Forholdet bedre; thi det var noget lignende, der skete før Storkampen i 1899. Ogsaa forud for den gik der en Mængde Historier i de antisocialistiske Blade, hvorved man søgte at lægge Arbejderklassen for Had ganske som nu. Sjælden eller aldrig ser man i den Presse Artikler af sagligt Indhold, sjældent eller aldrig giver den sig af med en Debat, en virkelig saglig Debat, om de sociale Spørgsmaal. Nej, det er Socialistforskrækkelsen, som sidder til Højbords. Der fremsættes som oftest perfide Hentydninger, satte saaledes paa Skruer, at man ved given Lejlighed, hvis man skulde komme i Klemme, er i Stand til at løbe fra den virkelige Hensigt med det, som er skrevet. Jeg kunde nævne et Eksempel blandt mange paa, hvorledes man bærer sig ad i Agitationen mod os. Jeg kan nævne de Angreb, der fra Folkepartiets og Venstres Presse og Talere lød mod Socialdemokratiet ved Folkeafstemningen over Grundlovsændringen. Det var Angreb, som gik ud paa at paastaa, at Socialdemokratiet indtog sin passive Holdning for at hindre Sønderjyllands Indlemelse og de sønderjydske Repræsentanter i at faa Sæde i den danske lovgivende Forsamling. Det var Angreb saa gennemsigtige, saa blottede for al sund Sans og Mening, at den højtærede Formand i dette høje Ting ogsaa paatalte dem og tilbageviste dem som grundløse. Man brugte fra Venstres og den konservative Presses Side et Sprog overfor Arbejderne og Arbejdernes Tillidsmænd, som man ikke paa Vilkaar vilde bruge overfor nogen anden Samfunds-klasser, ikke overfor nogen anden enkelt Stand eller dens Repræsentanter. Der spillede det tilsyneladende ingen Rolle at bruge det grove Sprog og paa alle mulige Maader tillægge dem de laveste Hensigter og den laveste Maade at være paa. Det er jo kun Arbejdere; det er jo kun Smaa-kaarsfolk; mod dem synes man at være tilbøjelig til at kunne skrive og tale som